

til det Foregaaende. Jeg ønsker nemlig ikke, at Debatten skal slutte med den Udtalelse af den ærede Konseilspræsident, at det har været forudsat som en given Sag under Forhandlingen om Loven af 26de Marts 1870, at en hel Omsarbejden af Rangfølgen maatte finde Sted. De Udtalelser, som have fundet Sted under Behandlingen af den nævnte Lov, navnlig af den daværende Finansminister, den nuværende Indenrigsminister, have kun fremhævet Nødvendigheden af, at der med Hensyn til Klostre og Stiftelser blev foretaget et Skridt, som for de høiere stillede Embedsmænd kunde bevare den Ret, som de tidligere have havt til at lade deres Døttre indskrive i Klostre; men denne Ret kan bevares, uden at det i mindste Maade er nødvendigt at foretage nogen Omsarbejden eller Indarbejden af Embeder i Rangfølgen. Der kræves nemlig dertil ikke Andet end en Tilkjendegivelse af, hvilke høie Statsembeder, der for Fremtiden skulle kunne give deres Beskædere den Ret at lade deres Døttre indtegne i Klostre, og dette kan ske ved en ganske simpel Foranstaltning, som ikke indlader sig paa nogen af de Banffeligheder, som enhver Omsarbejden af Rangfølgen medfører. Dette er den simple og jævne Vej, som kan gaa til at løse den eneste Forudsætning, som er udtalt ved Forhandlingen om Loven af 26de Marts 1870. Naar dette er sket, saa kan den hele Sag ganske rolig lægges hen, uden at det er nødvendigt at gjøre noget andet Skridt. Jeg vil altsaa bede den ærede Konseilspræsident om nu at erkjende og erindre, at denne Side af Sagen lader sig løse, uden at han derved behøver at komme ind paa den uheldige Vej, som Anordningen af 8de September 1871 har betraadt.

A. Sager: Ogsaa jeg ønsker meget at tolke min Tak til den ærede Forespørger, fordi han har bragt denne ganske vist ikke uvigtige Sag paa Bane, og fordi han har gjort det paa en saa grundig og fornøtelig Maade, at jeg tror, vi Alle have hørt paa ham med Paafølgelse. Jeg har ved mange Leiligheder her i denne Sal bragt den selvsamme Sag frem, da jeg altid har anset det hele Titel- og Rangvæsen, som findes her i Landet, for at

være overmaade skadeligt for vor hele Udvikling; jeg er overbevist om, at vi i mange Henseender vilde have staaet bedre, naar vi ikke havde dette Gjøgleri, hvori hele Landet paa en Maade har taget Del. Jeg kommer til at tænke paa, hvad der staar i et Skrift af en schweitzerst Forfatter Reverdil; der var her i Landet paa Struenses Tid. Han skrev nemlig til en Ven, at naar han, Bennen, kom her til Landet, og kom i Forbindelse med Folk, maatte han især lægge Vind paa at faae at vide, hvilken „Karakter“ de havde; han mente naturligtvis ikke, at han skulde faae at vide, om de vare hæderlige Mænd eller ikke, men hvilken Titel og Rang de havde, thi dette gik over alt Andet. Jeg vil nu haabe, at dette Rang- og Titelvæsen har faaet saa alvorlige Paamindelser, at det ikke vil være i Stand til at eksistere ret længe. Jeg skal ganske oprigtigt tilstaae, at jeg tidligere har havt en Plan, som dog desværre ikke kom til Udførelse, men som gik ud paa, at vi gjorde dette Titel- og Rangvæsen til en ligefrem Statsindtægt. Vi have jo allerede 50,000 Rdl. om Aaret fra denne Kilde eller saa omtrent, og naar vi hvert Kvartal eller hver Termin folgte et vist Kvantum Titel og Rang, høi eller lav, eftersom Folk havde Leilighed til at betale derfor, vilde vi derved kunne forhøje Manges Karakter og formindste den Skade, som ellers flyder deraf, fordi det at fylde Statskassen dog altid er noget For tjenstligt. Jeg har flere Gange opgivet Antallet paa Thændehaverne af disse Titler, og jeg mindes, at vi for nogle Aar siden havde omtrent 250 Kammerherrer, men derimod et paafaldende ringe Antal Hoffjægermestre. Der kunde vel altsaa ikke være Noget i Veien for at forsøge dette Antal, saaledes at vi ogsaa fik 250 Hoffjægermestre, og vi kunde da gaa videre paa denne Bane. Det Alvorlige og Nyttige er imidlertid at faae det helt affkaffet, og jeg haaber det vil ske inden ikke lang Tid. Hvormange funde og gode Tanker ere ikke gaaede tilspilde ved, at Folk have higet og tragtet efter at faae Rang og Titel? Have vi ikke for kort Tid siden havt et sørgeligt Bevis herpaa, idet en Mand gik fra Forstanden af Glæde over, at han blev Kammeraad;